

[Ivar Nørgaard]

ninger bliver fjernet, og at de varer, vi skal have, bliver bedre og billigere.

Vi har aldrig nogen sinde foregøjet og slet ikke syntes, det var ønskeligt, at vi skulle ophæve de fysiske nationale grænser. Det er vi afgjort modstandere af. Vi er tilhængere af nationalstaten Danmark, og den vil vi opretholde. Vi finder, at der er så stor forskel på grækere og spaniere og italienere og danskere, at vi vil opretholde den. Vi har lavet nogle ordninger med vores svenske broderfolk, vore nordiske broderfolk, fordi vi har en vis kulturel lighed med dem, og dér har vi f.eks. pasfrihed, men det vil vi bestemt ikke sætte på spil på nogen måde for at leve op de flommeeuropæiske unionistiske tanker.

Gade (SF):

Den sidste debat og hr. Duetofts udtalelser illustrerer på mange måder, hvordan problemstillingen er. SF er helt uenigt med hr. Duetoft. Vi mener, det er afgørende at kæmpe for at fastholde grænsen og grænsekontrollen. Det er afgørende, også i nordisk sammenhæng. Men jeg er alligevel lidt enig med hr. Duetoft, når han siger, at vi bliver udsat for et pres, ligesom vedrørende skatteharmoniseringen. Jeg synes, at når vi står ved afslutningen af en debat, som handler om – det sagde alle ordførere – at vi skal se virkeligheden i øjnene, burde vi have konkluderet, netop fordi vi er under et pres. Jeg mener, vi kan modstå det, og jeg mener, at vi må alliere os for at modstå det. Det er SF's forberedelse til den sag. Hr. Duetofts er en anden.

Jeg er trist til mode over, at man ikke havde større storsind i regeringspartierne og i Socialdemokratiet til at sige, at vi ved, hvilke udfordringer vi står over for. Vi ved jo godt, hvad de tanker i en række andre lande, og de tænker på en række områder ikke på samme måde, som et flertal måske gør her, og de fortolker forskelligt – det er også politiske kampe, vi står i – og så mener man, at vi skal afvise tanken om at få et bredere beslutningsgrundlag, at vi skal afvise tanken om at inddrage grupper uden for regeringens snævre kreds. Det er det, der ligger i regeringens afvisning.

Når ministeren vælger at henvise til debatten i 1986, der var ørkesløs, og til, at vi andre kunne have været fornuftigere i 1986, kan jeg kun tolke det, som om regeringen føler sig trængt på dette område, og det kan jeg godt forstå, for jeg

har læst udtalelser fra Håndværksrådet og fra dele af industrien, som kritiserer regeringen for dens manglende forberedelse. De har deres motiver til den kritik, sandsynligvis ikke de samme som mine, det ved jeg. For nogle af dem mener – det så vi i Industrirådets kampagne – at vi blot skal lægge os brak og harmonisere, og så er lykken gjort, uden at fortælle befolkningen, at hvis man overhovedet gik ind på den tankegang, ville det betyde, at industrien skulle betale kæmpestore arbejds giverafgifter – hvis der er mening i diskussionen.

Jeg oplever alligevel industriministeren som trængt, fordi han er nødt til at henvise til diskussionen før 1986. Det synes jeg er et sølle svar i en debat, som trods alt har rejst en diskussion om, hvad vi gør for også at få offentligheden med, og hvad vi gør for at inddrage andre grupper af befolkningen.

Debatten her har illustreret, at det, at vi fortsat hopper fra tue til tue, og at den ene minister efter den anden siger, at vi nu er nødt til at foretage denne harmonisering, på en måde viser, at det er Folketingets vilkår.

Jeg håber, at den tale, hr. Ivar Nørgaard ikke fik mulighed for at holde om, hvad Socialdemokratiet vil spille ud med i det kommende, hurtigt kan blive konkretiseret. Det kan ikke hjælpe, at man argumenterer og siger, at dette kommer alt for sent, og at vi nu skal arbejde videre med det i Markedsudvalget, når man ikke har så mange konstruktive forslag.

Jeg synes ikke, at vi kan være tjent med det, og jeg håber, at det ikke er en manøvre for, at vi alligevel skal bruge et halvt år i Markedsudvalget og så ende med at måtte konstatere, at vi er alt for sent på den.

Så sent er det heller ikke, vil jeg godt sige.

Det skal ikke træde i stedet for, at vi diskuterer og tager stilling i Markedsudvalget. Det er jo nogle større omlægninger og oprustninger, kan man sige, af det danske samfund, vi skal diskutere.

Derfor holder denne snak om, at det er alt for sent, som også hr. Glistrup bruger som undskyldning – jeg ved ikke, om det er for at redde regeringen, eller hvad det kan være – ikke. Processen – for det er det jo – har fart på i disse år og løber i hvert fald til 1992. I virkeligheden er 1992 også kun et magisk år; processen løber også videre. Derfor tror jeg simpelt hen ikke på argumentet, at vi bliver »for sent« på den. Det